

egentlige argumentation for, hvorfor man skal stemme ja i en bestemt folkeafstemningsperiode. Og der er da en stor forskel. Og fru Elisabeth Arnold må da forstå, at det er den grænsedragning, som er hele formålet med denne øvelse. Vi forsøger at trække en grænse, og regeringen og regeringspartierne bør være med til at trække grænsen mellem det rene oplysningsarbejde, også i forbindelse med valgkampe, og så det egentlige partipolitiske arbejde, som Det Radikale Venstre altså må påtage sig selv og ikke påføre statskassen som udgift.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Til fru Ulla Tørnæs: Vi har jo netop nu i timevis talt om det skred, som er sket. Det er mere end 30 år gammelt. Det er et skred, der er en funktion af, at det politiske liv er blevet meget påvirket af medierne, og der er blevet meget anderledes behov for, hvordan man som politiker, som regering og som minister skal markere sig over for offentligheden.

Vi er ikke uenige om, at der er sket et skred. Vi er måske uenige om, hvornår det er begyndt. Så jeg tror ikke, vi kan blive frygtelig meget uenige om, at der er sket en ændring i løbet af de sidste mange år. Det er der vist ikke nogen tvivl om.

Så vil jeg godt sige om DJØF-rapporten, som hr. Arne Melchior sagde det så rigtigt før, at der jo er sat nogle grænser, at der er nogle beskrivelser af, hvilke aktiviteter man ikke bør sætte embedsmænd til. Og det mener vi faktisk er udmærket beskrevet i de rapporter. Det er ikke foragt for Folketinget at sige, at jeg synes, det er beskrevet godt. Jeg tvivler på, at Folketinget kan beskrive det bedre. Men hvis der er nogen, der tror, de kan beskrive det bedre, så er det da i orden med mig.

Så vil jeg blot sige til hr. Frank Dahlgaard: Jeg synes, vi har diskuteret den Lise Nørsgaard-pjece i mange, mange forskellige spørgsmål. Og det er ikke mig, der har svaret for den. Hr. Frank Dahlgaard tog den selv op her på talerstolen og har fået masser af diskussion om den i løbet af de sidste par måneder. Så det tror jeg ikke at jeg vil gå videre ind i.

Jeg vil blot sige til hr. Thulesen Dahl, at grænsen mellem oplysning og propaganda jo er meget vanskelig at trække, og jeg ved ikke, om hr. Kristian Thulesen Dahl kan trække den. Men det er klart, at de partier, herunder Det Radikale Venstre, som har stemt for de bevillinger til mi-

nisterierne, har lagt nogle kriterier, bl.a. i forbindelse med de lovforslag, hvor de penge blev bevilget, hvor det stod, hvad det var for typer af aktiviteter, de skulle bruges til.

Enhver reklamemand eller layouter eller person, der har forstand på annoncer osv., vil jo altid kunne komme til at ramme ind over en eller anden usynlig grænse, som jeg heller ikke tror, hr. Kristian Thulesen Dahl er i stand til at trække helt præcist.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Fru Elisabeth Arnold fremhæver de to større rapporter, der er lavet, den ene fra DJØF og den anden fra det udvalg, der var nedsat på baggrund af debatten i Folketinget. Det er også rigtigt, at de er vigtige, og de er centrale, fordi de resumerer, hvad der er sket hidindtil. Men de stiller jo også nogle spørgsmål – og det gør Nordskov Nielsen-rapporten også – og lægger op til, at der er noget, man skal afklare. Det vil sige, at man sådan set har en forventning om, at der er nogen, der får noget afklaret.

Det er da fornuftigt, hvis regeringen tager udgangspunkt i de rapporter, der allerede er der, og så får dem præciseret i forhold til nye situationer, som dukker op. Der er jo andre kloge folk, der har sagt, at der er behov for en præcisering, efter at de rapporter er lavet. Ja, selv nogle af dem, der var med til at lave den sidste rapport, har sagt, at der er nogle præciseringsbehov. Og det er det, jeg synes, regeringen stille og roligt skal gøre.

Det er et tilbud til regeringen om at gøre arbejdet, i stedet for at Folketinget skal pålægge noget, som regeringen måske ikke synes er særlig hensigtsmæssigt. Regeringen har den umiddelbare ekspertise til det i højere grad end Folketinget, og det betyder, at det, regeringen når frem til, det er så det, Folketinget accepterer, og det gælder, indtil noget andet er vedtaget. Men det forudsætter så også, at Folketinget siger ja til det.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Fru Elisabeth Arnold siger, det kan være meget svært at finde grænsen mellem, hvad der er oplysning, og hvad der er propaganda.

Ja, det kan det i nogle situationer, men i andre situationer er det ganske, ganske indlysende. Og når vi ser på meget af det, partierne, herunder også Dansk Folkeparti, kommer med af materia-